

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně ve veřejném zasedání konaném dne 21. listopadu 2007 v trestní věci proti **obžalovanému H. P. N.**, nar. XXXXX v XXXXX, XXXXX, v ČR trvale bytem XXXXX, projednal **odvolání státního zástupce** Městského státního zastupitelství v Brně proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 22.8.2007, č.j. 95T 28/2007-58, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Flídra a soudců Mgr. Petra Hlaviny a Miroslava Dlouhého rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém výroku o trestu.

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3, 4 trestního řádu se obžalovaný

H.P.N.,

nar. XXXXX v XXXXX, XXXXX, v ČR trvale bytem XXXXX,

o d s u z u j e

podle § 210 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání **5 (pěti) měsíců.**

Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 trestního zákona se výkon tohoto trestu podmíněně **o d k l á d á** na zkušební dobu v trvání **2 (dvou) let**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný H.P.N. uznán vinným trestným činem dvojího manželství podle § 210 odst. 1 trestního zákona. Podle skutkových zjištění soudu I. stupně spáchal obžalovaný trestnou činnost v době, na místě a způsobem podrobně uvedeným ve výroku o vině napadeného rozsudku.

Za to byl obžalovaný podle § 210 odst. 1 trestního zákona za použití § 53 odst. 2 písm. b), odst. 3, § 54 odst. 1 trestního zákona odsouzen k peněžitému trestu ve výši 10.000,- Kč.

Podle § 54 odst. 3 trestního zákona pro případ, že by tento peněžitý trest nebyl ve stanové lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 měsíce.

Uvedený rozsudek napadl státní zástupce MSZ v Brně v neprospěch obžalovaného včas podaným odvoláním, které směřuje výhradně do celého výroku o trestu. Namítá, že ačkoliv soud I. stupně ve svých úvahách o výši trestu bral v potaz osobu obžalovaného i společenskou nebezpečnost žalovaného jednání, dospěl k nesprávnému k závěru, že trest jím uložený je dostatečný pro splnění účelu trestu. Podle názoru státního zástupce soud nedostatečně zhodnotil při svém rozhodování o výši trestu společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného. Vzhledem k tomu, že jeho manželství s českou občankou S.Ch. bylo zcela zjevně pouze účelové a takto obžalovaný pohodlně získal české občanství, jeví se jednání obžalovaného o to společensky nebezpečnější. Státní zástupce má s ohledem na uvedené za to, že uložení pouze peněžitého trestu nemůže splnit účel trestu ve smyslu ust. § 23 trestního zákona, a to i s ohledem na nemožnost generálně preventivního působení ukládaného trestu, který je takto mírný svým charakterem a odpovídá spíše sankcím ukládaným ve správním řízení, než trestům ukládaným v řízení trestním. Závěrem podaného odvolání proto státní zástupce navrhnul, aby soud odvolací zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a sám nově obžalovanému uložil trest kombinovaný, a to trest odnětí svobody ve výměře 3 až 5 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 12 měsíců a dále trest peněžitý ve výši 10.000,- Kč.

Odvolací soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Přitom dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce je částečně důvodné.

Pokud jde o výrok o vině, pak tento s ohledem na skutečnost, že odvolání obžalovaného bylo podáno výhradně proti celému výroku o trestu, odvolací soud vůbec nepřezkoumával. Tudíž tento výrok zůstal v napadeném rozsudku zcela nezměněn, neboť vytýkané vady nemají svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němuž bylo odvolání podáno.

Pokud jde o výrok o trestu, pak zde se odvolací soud neztotožnil se závěry soudu I. stupně, naopak je třeba z větší části přisvědčit námitkám státního zástupce uvedeným v podaném odvolání. Takto nalézacím soudem celkově stanovený trest se totiž i odvolacímu

soudu jeví přece jen jako nepřiměřeně mírný. Podle názoru odvolacího soudu je třeba více zvážit účel trestu, který má být obžalovanému za jeho protiprávní jednání uložen. Jde totiž nikoli o přestupek, ale o trestnou činnost s požadovaným stupněm společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného. V souvislosti s tím pak je třeba pečlivěji zhodnotit všechny okolnosti, které v dané trestní věci existují. Předně je nutné se vedle osoby obžalovaného, když tento je po všech stránkách kladně hodnocen, více zabývat i významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen. V návaznosti na to není možné přisvědčit stanovisku soudu I. stupně, že obžalovanému uložený peněžitý trest při spodní hranici zákonného rozpětí ve spojení s minimálním náhradním trestem odnětí svobody pro případ jeho nevykonání je za nyní projednávanou trestnou činnost dostatečný. Při řešení otázky trestu u obžalovaného N. tedy odvolací soud více přihlédl ke skutečnostem uváděným výše i v odůvodnění napadeného rozsudku, a jednoznačně dospěl k závěru, že okolnosti případu, byť osoba pachatele by tomu nebránila, neumožňují uložit mu toliko velmi mírný peněžitý trest s náhradním trestem odnětí svobody ve smyslu ustanovení § 53, § 54 tr. zákona, ale je třeba ho potrestat přísnějším druhem trestu.

Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 trestního řádu ohledně obžalovaného N. zrušil v celém výroku o trestu a sám za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3, 4 trestního řádu tomuto obžalovanému podle § 210 odst. 1 trestního zákona uložil trest odnětí svobody v první čtvrtině zákonné trestní sazby, tj. v trvání pěti měsíců. Odvolací soud tak učinil poté, co objektivně určil konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného a v návaznosti na to ve svých závěrech zhodnotil vše i z pohledu ustanovení § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 trestního zákona. Jelikož u tohoto obžalovaného lze dovodit splnění zákonných podmínek pro podmíněný odklad uvedených v § 58 odst. 1 tr. zákona, odvolací soud výkon uloženého trestu odnětí svobody u obžalovaného ještě podmíněně odložil na přiměřenou krátkou zkušební dobu v trvání dvou let. Takto nově uložený trest odnětí svobody, jakož i způsob jeho výkonu, u tohoto obžalovaného podle názoru odvolacího soudu nyní již dostatečně vystihují míru společenské nebezpečnosti jeho jednání a lépe splňují kritéria pro ukládání trestů vymezená v trestním zákoně. V souvislosti s tím a oproti návrhu státního zástupce odvolací soud dospěl k závěru, že na obžalovaného kromě podmíněně odloženého trestu odnětí svobody není třeba působit i trestem peněžitým, a proto posledně uvedený druh trestu obžalovanému nebyl uložen. Nehledě na to, že tento státním zástupcem navrhovaný postup je vyloučen. Je totiž možné v daném případě za podmínek uvedených v § 53 odst. 2 písm. b) tr. zákona uložit za shora uvedený trestný čin samostatný peněžitý trest, jak učinil soud I. stupně, avšak toto zákonné ustanovení, když trestní zákon u trestného činu podle § 210 odst. 1 ve zvláštní části uložení peněžitého trestu nedovoluje (viz § 53 odst. 2 písm. a) tr. zákona), současné uložení trestu odnětí svobody a trestu peněžitého vylučuje.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a, b/cc, § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-1/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 21. listopadu 2007

JUDr. Aleš Flídr v. r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Petr Hlavina v. r.